

Frunza

Nicu Hăloiu

Frunza

,...

Noi hrănim a vieții-ntunecime,
din suflete, cu părți întregi din ele,
crezând că-n bolta plină de-adâncime,
Nu e decât nimicul acolo, printre stele!

...

Adâncul boltei veșnic se măsoară
cu nesfârșirea timpului ce trece,
cu focul viu, ce arde ca să moară,
în infinitul ce e pustiu și rece!

...

Dar cine știe o ordine anume
a timpului, ce n-are început,
când dintr-o dată se naște altă lume,
că-n lumea veche, e-un suflet renăscut?

...

Mister e totul, căci totul se cuprinde
în stelele ce-n adâncime ard,
că sufletul, deodată se aprinde,
când stelele, în însele mai cad!

...

A vieții taină, în moarte se ascunde,
precum lumina, hrănită de-ntuneric,
iar sufletul, căutător niciunde,
străbate timpul, rătăcitor eteric!

...

Iar sufletele se schimbă-apoi în stele
căci stelele, sunt suflete ce-au fost
și-și cată-n alte vieți un adăpost,
ecou de timp, din clipe efemere!

....

Etern e totul și totu-i nemișcare,
totul există chiar de la-nceput
într-o continuă, eternă transformare,
unde nu-i viitor și nu e nici trecut!

...

Iar sufletele, trăiesc al vieții vis
pe-a timpului imaculată pânză,
că toată viața, este de fapt o frunză,
din Pomul Vieții, acolo-n Paradis!